

„Dacă sunteți un fan al Furiilor, veți fi din nou impresionat.“

thebloggoblin.com

„Pentru cei care preferă literatură science-fiction densă, monumentală și orientată spre acțiune.“

kirkusreviews.com

„Confirmă încă o dată inteligența lui Brown și admite că istoria nu este un șir de episoade perfect delimitate, cu început și sfârșit precis, ci un flux constant și haotic.“

barnesandnoble.com

„Fascinantă... Trebuie neapărat să o citiți.“

The BiblioSanctum

„Furia de fier [...] formulează întrebări, iar unele răspunsuri nu ne sunt tocmai pe plac. Tocmai ele o fac însă o lectură intensă și impresionantă.“

bookpage.com

„O combinație bine gândită de acțiune, intrigă și dramă umană cotidiană.“

Publishers Weekly

„Îndeplinește toate așteptările pe care le am din partea lui Pierce Brown... TREBUIE să citiți *Furia de fier*, nu vă va dezamăgi!“

The Speculative Herald

„Nu doar o simplă aventură SF, ci o creație mult mai provocatoare și convingătoare prin fuziunea de intrigă politică, acțiune și perspective. Fanii lui Brown și ai seriei sale vor fi cu siguranță încântați de completarea adusă Furiilor.“

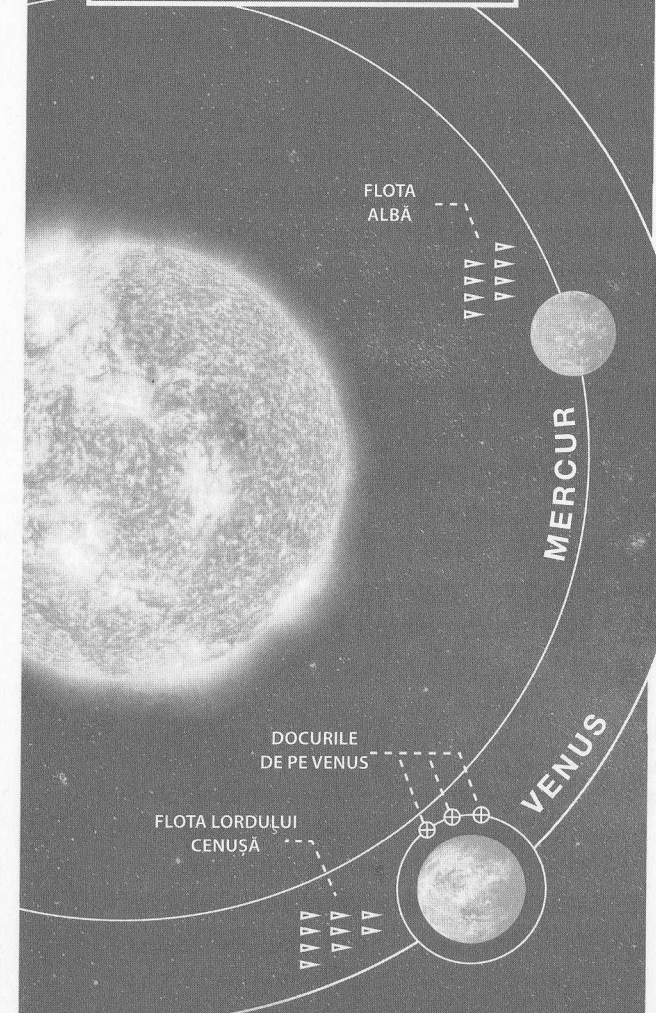
flickeringmyth.com

PIERCE BROWN

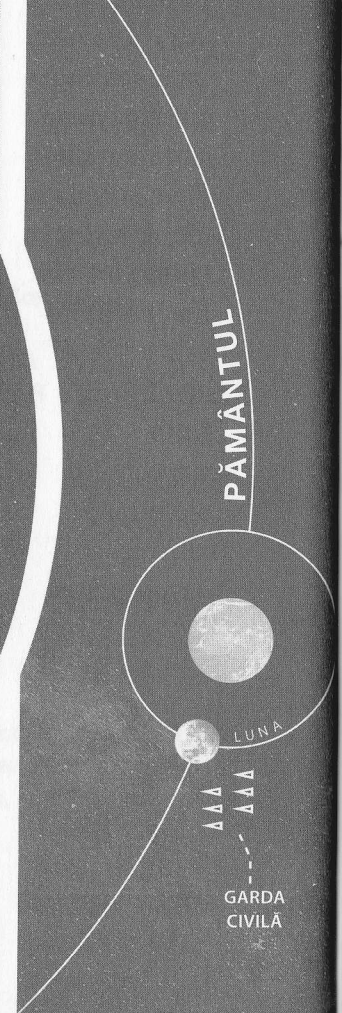
FURIA DE FIER

Traducere din limba engleză
de Laura Ciobanu

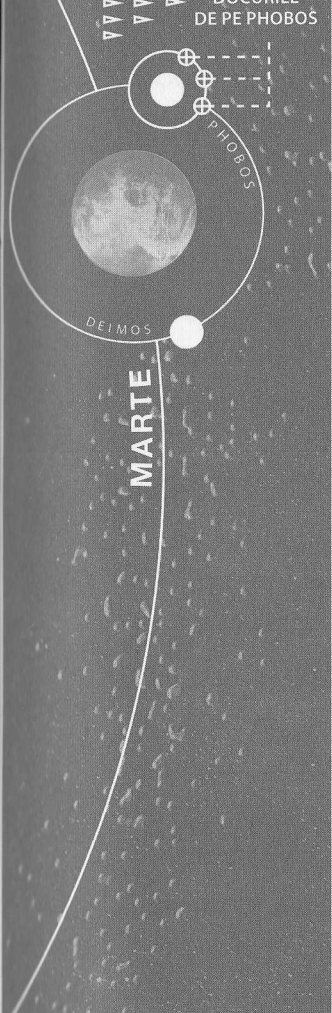
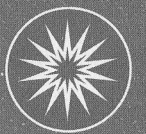
SISTEMUL SOLAR
 În cel de-al zecelea an
 al Războiului Solar
 Comandată de Suverana Virginia
 au Augustus, 753 PCP

RĂMĂȘITELE SOCIETĂȚII
 Planete controlate
 de Lordul Cenușă

REPUBLICA SOLARĂ
 Planete eliberate
 de Secerător

DOMINIUNUL MARGINII
 Lumi unite sub conducerea
 lui Romulus au Raa

Cuprins

<i>Dramatis personae</i>	9
Căderea lui Mercur	13

Partea I Vânt

1. DARROW – Erou al Republicii	21
2. DARROW – Tată	29
3. DARROW – Fantezia	46
4. LYRIA – Bun venit în rândul lumilor	57
5. LYRIA – Tabăra 121	63
6. EPHRAIM – Orașul etern	73
7. EPHRAIM – Arbitrul	87
8. LYSANDER – Golful	95
9. LYSANDER – Pasagera	120
10. DARROW – Libertate eternă	132
11. DARROW – Servitorul Poporului	144
12. LYRIA – Lame curbate	149
13. LYRIA – Mai întâi țipetele	159
14. EPHRAIM – Aniversare	166
15. LYSANDER – Din adâncuri	179
16. DARROW – Bârlogul	192
17. LYRIA – Datoria	206
18. EPHRAIM – Ducele Mâinilor	220
19. EPHRAIM – Pernod	233

20. LYSANDER – Dragonii	242
21. DARROW – Recurs la violență	253

Partea a II-a Umbră

22. LYSANDER – Io	277
23. LYRIA – Cu vulpea la plimbare	286
24. EPHRAIM – Imperiul Tehnologic al lui Kobachi	298
25. LYSANDER – Lordul Prafului	308
26. LYSANDER – Mânia unei mame	320
27. DARROW – Deepgrave	330
28. DARROW – Prizonierul 1126	353
29. LYRIA – Rugină și umbră	368
30. DARROW – În <i>Nessus</i>	394
31. EPHRAIM – Zmeie	406
32. LYSANDER – Ruptura	417
33. LYSANDER – Străin	426
34. DARROW – Apollonius au Valii-Rath	435
35. LACRIMA DIN UȘĂ – Banchetul	460
36. LA MASĂ CU DRAGONII – Oaspeți	479
37. LYSANDER – Pradă	494
38. LYSANDER – Gruesli	499
39. EPHRAIM – Bârlogul leilor	505

Partea a III-a Praf

40. LYSANDER – Locul Sângerării	521
41. LYSANDER – Inimă	541
42. EPHRAIM – Norocosul de tine	545
43. LYRIA – Pe străzile orașului	558
44. LYRIA – Gărzile Leonine	567

45. DARROW – Venus	573
46. DARROW – Mânia unui frate	587
47. LYSANDER – Lacrimi și colți	594
48. LYSANDER – Băiatul și cavalerul	602
49. LYRIA – Inamicul statului	610
50. LYRIA – Mama	623
51. EPHRAIM – Pe picior de plecare	635
52. DARROW – Oastea Minotaurului	657
53. DARROW – Zeul războiului	667
54. DARROW – Furia Republicii	680
55. LYSANDER – Recviem	687
56. LYSANDER – Războiul dragonilor	704
57. EPHRAIM – Demn de un Duce	713
58. EPHRAIM – Corcitură și Moacă de Topor	734
59. LYRIA – Iertare	746
60. DARROW – Cenușă din cenușă	754
61. LYSANDER – Lordul Lunilor	766
62. LYSANDER – Auriu de Fier	778
63. LYSANDER – <i>Lux ex Tenebris</i>	785
64. EPHRAIM – Regina-lăcustă	788
65. DARROW – Ruptura	793
MULȚUMIRI	799

1

DARROW

Erou al Republicii

Înainte de a osteni în fruntea armatei, călcând pe flori. Petalele au acoperit cu totul ultima porțiune a drumului de piatră dinaintea mea. Aruncate de copii de la ferestre, coboară învârtindu-se leneșe din turnurile de oțel ce se înalță de o parte și de alta a bulevardului de pe Luna. Pe cer, soarele și-a început agonia lui lungă de o săptămână, pictând în nuanțe sângerii norii zdrențuiți și mulțimea adunată. Valuri de oameni asaltează baricadele securității, împingându-se ca să ajungă cât mai aproape de paradă, în timp ce paznicii din Garda orașului Hyperion, în uniforme cenușii și berete azurii, păzesc traseul, împingându-i pe bețivi înapoi în mulțime. În spatele lor, patrulă antitero mărșăluiesc încolo și-ncoace, scanând irisurile trecătorilor cu ochelarii lor speciali, cu mâinile odihnindu-li-se pe armele energetice.

Și eu cercetez mulțimea cu privirea.

După zece ani de război nu mai cred în momentele de pace.

O mare de Culori tivește cei doisprezece kilometri ai Viei Triumphia. Construit cu sute de ani în urmă de poporul meu, Roșiii înrobiți de Aurii, Triumphia este bulevardul unde Cuceritorii care au îmblânzit Pământul și-au organizat propriile procesiuni pe măsură ce ocupau continent după continent. Ucigași cu spinări de fier și ochi aurii aroganți și amenințători au sfințit cândva aceleași

pietre. Acum, cu aproape un mileniu mai târziu, întinăm marmura sacră a Triumfiei, cinstind niște eliberatori cu ochii de culoarea cernelii și a cenușii, a ruginii și a țărânei.

Cândva, un asemenea spectacol m-ar fi umplut de mândrie. Mulțimea triumfătoare sărbătorind Legiunile Libere revenite după ce au anihilat încă o amenințare la adresa tinerei noastre Republici. Azi însă văd holo-semne cu imaginea mea purtând o coroană însângerată, aud huiduielile celor de la Vox Populi, care flutură stindarde împodobite cu piramida lor răsturnată, și nu simt nimic în afară de povara acestui război nesfârșit și de nevoia disperată de a fi din nou în brațele familiei mele. A trecut un an de când nu mi-am mai văzut soția și fiul. După lunga călătorie de întoarcere dinspre Mercur nu-mi doresc decât să fiu cu ei, să cad în pat și să dorm fără vise o lună întreagă.

Cea din urmă parte a drumului spre casă mi se așterne înaintea. Triumphia se lărgește și se oprește la picioarele scărilor ce duc către Noul Forum. Mă mai așteaptă un ultim urcuș.

Chipuri bete de bucurie și de cea mai recent lansată băutură alcoolică se holbează la mine în timp ce urc treptele. Mâini lipicioase de transpirație se agită prin aer. Și limbile, dezlegate de același alcool și de încântare, îmi scandează numele sau mi-l blestemă. Nu numele pe care mi l-a dat mama, ci acela pe care mi l-am făurit singur, prin faptele mele. Numele pe care Războinicii Însemnați, învinși, îl șoptesc acum ca pe un blestem.

— Secerătorul! Secerătorul! scandează oamenii, nu la unison, dar cu frenezie.

Larma lor mă sufocă, mă înhață ca o mână cu un miliard de degete: toate speranțele, visurile și durerea lor încleștându-se în jurul meu. Dar, aflat atât de aproape de capătul drumului, pot să pun un picior dinaintea celuilalt. Încep urcușul.

Trop.

Cizmele mele metalice scrâșnesc pe piatră, îngreunate de povara pierderilor: Eo, Ragnar, Fitchner și toți ceilalți care au luptat alături de mine și au căzut în timp ce eu am supraviețuit cumva.

Sunt înalt și lat în umeri. Mai solid la treizeci și trei de ani decât eram în tinerețe. Cu o constituție mai puternică și mișcări mai brutale. Născut Roșu, devenit Auriu, am păstrat ceea ce mi-a dăruit Mickey Artizanul. Ochii și părul de Auriu mi se par a-mi aparține mai mult decât cele ale băiatului care a trăit în minele din Lykos. Băiatul acela a crescut, a iubit și a scormonit pământul, dar a pierdut atâtea, încât uneori mi se pare că toate astea i s-au întâmpat altcuiva.

Trop. Încă un pas.

Uneori mă tem că războiul ăsta va ucide băiatul din mine. Mi-e dor să mi-l reamintesc, pe el și inima lui pură, neșlefuită. Să dau uitării această lună-oraș, acest Război Solar și să mă întorc în sânul planetei care mi-a dat naștere, înainte ca băiatul dinăuntrul meu să moară pentru totdeauna. Înainte ca fiul meu să piardă orice șansă de a-l cunoaște. Dar se pare că lumile au planurile lor.

Trop.

Simt povara haosului pe care l-am dezlănțuit: foamete și genocid pe Marte, pirați Obsidieni în Centură, terorism, radiații și molimă răspândindu-se pe nivelurile inferioare de pe Luna și cele două sute de milioane de vieți pierdute în cursul războiului meu.

Mă silesc să zâmbesc. Asta e cea de-a patra Zi a Eliberării pe care o organizăm. După doi ani de asediu, Mercur s-a alăturat, în cele din urmă, lumilor libere: Luna, Pământ și Marte. Barurile sunt deschise. Cetățeni sătui de război hoinăresc pe străzi în căutarea unui motiv de a sărbători.

Artificiile pârâie și scânteiază brăzdând cerul, lansate deoptrivă de pe acoperișurile zgârie-norilor și ale caselor.

După victoria noastră pe cea dintâi planetă de la Soare, Lordul Cenușă a fost forțat să se retragă în ultimul său bastion, planeta-fortăreață Venus, unde flota sa greu încercată îi păzește docurile prețioase și puținii loialiști rămași. Am venit acasă ca să conving Senatul să mă lase să rechiziționez nave și oameni de la tot mai sărăcita noastră Republică pentru o ultimă campanie. Un ultim efort concentrat asupra lui Venus, menit să pună capăt îndrăcitului ăștia de război. Ca să pot și eu să las jos spada și să mă întorc acasă la ai mei o dată pentru totdeauna.

Trop.

Mă opresc o clipă și privesc în urmă. La capătul scăriilor se află Legiunea a Șaptea sau ce-a mai rămas din ea. Douăzeci și opt de mii de bărbați și de femei acolo unde cândva au fost cincizeci de mii. Stau grupați într-o ordine relativă în jurul stelei de fildeș cu paisprezece colțuri în centrul căreia galopează un Pegas, stindard purtat de faimoasa Thraxa au Telemanus. Barosul. După ce și-a pierdut brațul, retezat de briciul Atalantei au Grimmus, l-a înlocuit cu un apendice de metal, un prototip al Sun Industries. Părul alb-auriu îi flutură pe umeri, împodobit cu pene albe primite de la admiratorii ei Obsidieni.

E o femeie de treizeci și cinci de ani, zdravănă, cu coapsele groase ca două trunchiuri de copac și o față francă și pistruiată. Zâmbește larg de dincolo de umerii Obsidienilor și Auriilor ce o înconjoară. Piloți Albaștri, Roșii și Portocalii salută mulțimea. Infanteriști Roșii, Cenușii și Maronii zâmbesc sau râd când tinere drăguțe, Roșii și Roz, se strecoară pe sub bariere și îi asaltează, punându-le salbe de flori în jurul gâturilor, vârându-le în mâini sticle de băutură și sărutându-i pe gură. Este singura legiune completă de

la parada de azi. Restul au rămas pe Mercur, cu Orion și Harnassus, luptându-se cu legiunile pe care Lordul Cenușă le-a lăsat în urmă când flota lui s-a retras.

Trop.

— Nu uita că ești un biet muritor, îmi rostește la ureche Sevro cu o voce plictisită în timp ce Wulfgar cel cu părul alb și Gardienii Republicii coboară să ne întâmpine la jumătatea scării Forumului.

Sevro îmi adulmecă gâtul și scoate un sunet de parcă-i vine să vomite.

— Pe Jupiter, amărătule! Ai făcut baie în pișat ca să fii la înălțimea ocaziei?

— E colonie, îi răspund. Mi-a cumpărat-o Mustang de solstițiul trecut.

— Și e făcută din pișat? mă întrebă el după o clipă de tăcere.

Mă uit urât la el, strâmbând din nas când îi simt respirația trăsând a băutură, și măsoz din ochi mantia zdrențuită din blană de lup pe care o poartă peste armura de gală. Pretinde că n-a mai spălat-o de când a terminat Institutul.

— Tu ești ăla care-mi vorbește mie de duhori? Ține-ți fleanca și comportă-te ca un Imperator! îi zic zâmbind larg.

Sevro pufnește și se retrage, alăturându-i-se legendariei Obsidiene Sefi Volarus, care e tăcută ca de obicei. O fi arborând el un aer cuminte, dar alături de femeia uriașă parcă-i un câine vagabond pe care un tată alcoolic și neinspirat l-a adus acasă ca să se joace copiii cu el: spălat și fără purici, dar având în continuare o sclipire maniacală în ochi. Cu fața ascuțită, buzele subțiri și un nas strâmb ca degetele unui cuțitar profesionist. Privește mulțimea cu un dezgust resemnat.

În spatele lui șchioapătă haita de Urlători zdrențăroși pe care i-a adus cu noi pe Mercur. Bodyguarzii mei, beți

în clipa de față mai ceva ca un fante de pe Lykos la Serbarea Laurului. Serioasă ca întotdeauna, Holiday cea cărnă merge în mijlocul lor, străduindu-se din răspuțeri să-i readucă la ordine.

Erau mai mulți. Mult mai mulți.

Îi zâmbesc lui Wulfgar, care coboară scările în întâmpinarea mea. Unul dintre fiii favoriți ai Revoltei, Obsidianul e slăbănog și noduros ca o rădăcină de copac, într-o armură albastru-deschis. E de-abia trecut de patruzeci de ani. Are o față ascuțită ca o pasăre de pradă și barba împletită ca a eroului său, Ragnar.

Wulfgar este unul dintre Obsidienii care au luptat alături de Ragnar pe zidurile Ageei și i-a însoțit pe Fiii lui Ares pe Attica atunci când m-au eliberat din captivitatea Șacalului. Acum ArhiGardian al Republicii, îmi zâmbește oprindu-se cu o treaptă mai sus, cu ochii negri încrețindu-se la colțuri.

— Trăiască libertatea! spun zâmbind.

— Trăiască libertatea, repetă el.

— Wulfgar. Ce ciudat că te întâlnesc aici! Ai ratat Ploaia.

— Păi, nu puteai să aștepti să mă întorc, nu? spune Wulfgar țâțâind muștrător din limbă. Copiii mei mă vor întreba unde am fost când s-a abătut Ploaia asupra lui Mercur și știi ce-o să fiu silit să le zic?

Se apleacă înainte zâmbind complice:

— Că ședeam pe budă și tocmai mă ștergeam la cur când am auzit că Barca a ocupat Mount Caloris.

Izbucnește într-un râs ca un tunet.

— Eu ți-am zis să nu pleci, intervine Sevro. Ți-am zis c-o să pierzi toată distracția. Trebuia să-i vezi pe Cenușei cum au ușchit-o. Au lăsat o dâră de pișat tocmai până pe Venus. Ți-ar fi plăcut!

Sevro îi zâmbește larg Obsidianului. El i-a pus un brici în mână, în râul de noroi al Ageei. Acum Wulfgar are propriul

lui brici. Plăselele lui sunt confecționate dintr-un dinte de dragon al gheții de la Polul Sud al Pământului.

— Dacă nu m-ar fi convocat Senatul, lama mea ar fi cântat și ea în ziua aia, zice el.

Sevro pufnește batjocoritor.

— Așa-i. Ai dat fuguța acasă ca un cățeluș cuminte.

— Un cățeluș? Prietene, sunt un servitor al Poporului. Ca noi toți.

Mă privește cu un ușor reproș și înțeleg adevăratul sens al spuselor lui. Ca toți Gardienii, Wulfgar e un credincios. Nu crede în mine, ci în Republică, în principiile pe care e fondată și în ordinele pe care le dă Senatul. Cu două zile înainte ca Ploaia de Fier să se abată peste Mercur, Senatul, condus de vechiul meu prieten Dancer, a votat împotriva propunerii mele. Mi-a cerut să continui asediul. Să nu irosc oamenii și resurse într-un asalt.

N-am ascultat și am dezlănțuit Ploaia.

Acum, un milion de oameni zac în nisipurile de pe Mercur și noi sărbătorim Ziua Eliberării.

Dacă Wulfgar ar fi fost cu mine pe Mercur, n-ar fi sfidat ordinele Senatului alăturându-se Ploii noastre. De fapt, probabil c-ar fi încercat să mă oprească. Și e unul dintre puținii bărbați în viață care ar fi putut reuși. Fie și pentru scurt timp.

Înclină scurt din cap către Sefi:

— *Njar ga hae, svester.*

„Respect, soră“, într-o traducere rudimentară din nagal.

— *Njar ga hir, bruder,* răspunde ea.

Nu se prea iubesc ăștia doi. Au priorități diferite.

— Armele tale, zise Wulfgar indicând briciul meu.

Eu și Sefi le predăm Gardienilor armele noastre. Bombănind printre dinți, Sevro face și el la fel.

— Scobitoarea ai uitat-o? întreabă Wulfgar indicând din priviri cizma stângă a lui Sevro.

— Yeti trădător ce ești! bodogănește Sevro extrăgând din cizmă o lamă ucigașă, lungă cât un picior de bebeluș.

Gardianul care o ia pare îngrozit.

— Norocul lui Odin fie cu tine când o să dai ochii cu purtătorii de togă, Darrow, îmi zice Wulfgar făcându-ne semn să ne continuăm ascensiunea. Zău c-o să-ți trebuiască.

Cei o sută patruzeci de senatori ai Republicii sunt aliniați la capătul scărilor Noului Forum. Zece din fiecare Culoare, toți purtând togi albe care flutură în vânt. Privesc în jos spre mine ca niște porumbei aroganți înșirați pe o sârmă. Roșiii și Auri, dușmani de moarte în Senat, stau la capetele opuse ale rândului. Dancer lipsește. Dar eu nu am ochi decât pentru pasărea singuratică de pradă ce stă în mijlocul acestor porumbei nătângi, vanitoși și avizi de putere.

Părul ei auriu este prins strâns la spate. Tunica ei e de un alb pur, fără însemnele Culorii arborate de ceilalți. Ține în mână Sceptrul Zorilor, acum un baston din aur în multe nuanțe, lung de o jumătate de metru, în vârful căruia steaua cu paisprezece colțuri a Republicii a înlocuit piramida Societății. Fața ei e elegantă și distantă. Un nas delicat, ochi pătrunzători îndărătul unor gene dese și un zâmbet de pisică poznașă ce i se întinde pe chip. Suverana Republicii noastre. Aici, în capătul scărilor, privirea ei îmi ia povara de pe umeri și-mi alungă din inimă teama că n-o voi mai vedea niciodată. Prin război și prin spațiu și prin afurisita asta de paradă am călătorit ca s-o regăsesc. Viața mea, dragostea mea, căminul meu.

Îmi îndoi genunchiul și-mi ridic privirea către mama copilului meu.

— Bună, nevastă, zic zâmbindu-i.

— Bună, bărbate. Bine-ai venit acasă!

Conacul Silene, refugiul tradițional de la țară al Suveranei, se cuibărește pe malul unui mic lac de la baza munților Atlas, la cinci sute de kilometri nord de Hyperion. Emisfera nordică a lunii, compusă din munți și mări, e mai puțin populată decât centura de orașe care îi încinge ecuatorul. Deși Mustang guvernează din Palatul Luminii aflat în Citadelă, Silene este adevăratul cămin al familiei mele, cel puțin până vom reveni pe Marte. Zidită să semene cu vilele papale de pe malurile lacului Como de pe Pământ, clădirea de piatră stă cocoțată pe marginea unui golfuleț stâncos, având acces la lac prin intermediul unor scări în zigzag tăiate în stâncă.

Aici, conifere zvelte foșnesc la înălțimi de patru ori mai mari decât pe Pământ. Coroanele lor se leagănă la aproape două sute de metri în aer, în jurul platformei de aterizare din beton unde intendentul Casei Augustus, Cedric cu Platau, înconjurat de Gărzile Leonine ale nevestei mele, așteaptă coborârea navetei mele. Arămiul cel mărunțel ne salută zelos pe mine și pe Sevro, făcându-ne o plecăciune adâncă însoțită de un gest complicat al mâinii. Thraxa trece în goană pe lângă el fără să-l salute, nerăbdătoare să-și găsească mama.

— ArhiImperatore, exclamă el cu obrazii rotofei îmbujorați de încântare.

E un bărbat scund, însă dolofan, construit ca o prună căreia cineva i-ar fi adăugat, dintr-o toană, brațe și picioare noduroase. O închipuire de mustață, aproape la fel de rară ca părul arămiu încărunțit de pe capul lui, flutură în vânt.

— Ce bucurie să vă revedem!

— Cedric, îl salut eu cu căldură. Am auzit că tocmai ți-ai serbat aniversarea.

— Da, stăpâne. A șaptezecua. Deși îmi mențin părerea că după șaizeci de ani ar fi mai bine să nu mai ții socoteala.

— O treabă a-ntâia, zice Sevro. Arăți ca un preadolescent.

— Vă mulțumesc, domnule!

Puțini cunosc secretele Citadelei așa cum le știe Cedric. A fost una dintre nestematele de la curtea Suveranei. Făcându-și o părere foarte bună despre el cât timp s-a aflat în tabăra Octaviei, Mustang n-a văzut de ce ar fi trebuit să demită un ins atât de informat și de devotat muncii sale.

— Unde-i comitetul de întâmpinare? întrebă Sevro uitându-se după nevastă-sa, Victra.

Mustang și Daxo au rămas în Hyperion ca să domolească Senatul cel nesupus, dar au promis să ni se alăture la timp pentru cină.

— O, copiii tocmai s-au întors dintr-o aventură de trei zile, spune Cedric. Lady Telemanus i-a dus să exploreze rămășițele lui USS *Davy Crockett*, în munții Atlas. Chiar nava lui Merrywater! Am auzit că s-au distrat de minune în jurul bătrânei epave. De mi-nu-ne! Au învățat multe și și-au îmbunătățit capacitatea de inițiativă individuală. Așa cum o cere curriculumul vostru, *dominu...*

Lui Cedric mai că-i ies ochii din orbite în graba de a se corecta:

— Așa cum o cere curriculumul trasat de dumneavoastră, domnule.

— Soția mea s-a întors? întrebă morocănos Sevro.

— Încă nu, domnule. Valetul domniei sale a spus că o să întârzie la cină. Cred că au avut loc greve la depozitele din Endymion și Echo City. E peste tot la holo-știri.

— Nici măcar n-a fost prezentă la Triumf, bombăne Sevro. Am arătat superb.

— V-a ratat în clipa dumneavoastră de maximă glorie, domnule.

— Așa-i. Vezi, Darrow? Cedric e de acord.

Nu a observat însă că Cedric se trage mai departe de mirosul oribil al mantiei lui din blană de lup.

— Cedric, unde-i fiul meu? îl întreb.

El zâmbește.

— Cred că puteți ghici și singur, domnule.

Intru împreună cu Sevro în grotă pentru dueluri și ne întâmpină zgometul săbiilor din neoplast ciocnindu-se între ele și scrâșnetul cizmelor pe piatră. Aici, iedera se încolăcește în jurul unor fântâni de granit și se târăște pe podeaua umedă de stâncă. Nori de ace veșnic verzi se scutură din coroanele pinilor. Și în centrul grotei, sub ochii vigilenți ai garguilor ce împodobesc fântânile, un băiat și o fată își dau târcoale înăuntrul unui cerc trasat cu creta. Ceilalți șapte copii din gașca lor îi privesc, împreună cu două femei Aurii. Sevro mă trage către perete ca să nu fim observați și ne așezăm pe marginea unei fântâni de granit, unde nimeni nu ne poate vedea.

Băiatul din centrul cercului are zece ani și e zvelt și mândru. Râde ca mama lui și se posomorăște ca taică-său. Are părul de culoarea paiului și fața rotundă, cu bujorii copilăriei în obraji. Ochi auriu-trandafirii arzători, sub gene lungi. E mai mare și mai vârstnic decât mi-l aminteam și